

BREVIS DISPOSITIO HOMILETICA,

In Textus, Solennis ad DEUM gratia-

rum actionis,

Ad diem 26. Aprilis, Anni MDCCVII,

pro pace, feliciter pacta,

inter

Augustissimum MONARCHAM

CAROLUM XII.

Svec, Goth, Vandalorumque REGEM,

&c. &c. &c.

Dominum nostrum Clementissimum,

Ec

Serenissimum REGEM

FREDERIC AUGUSTUM

Electorem Saxoniae. &c. &c. &c.

Concio I.

TEXTUS. Psalm. 28:7.

 Vandoquidem hæc verba Davidica, A:o 1679, in solennitate laudum, die 12. Decembris pro pace post bellum cum Danis &c. à Deo clementissime data, sunt exposita, vid. Fastic. Disp. Homil. pag. 322—325. nova nunc supervacantea est tractatio; si quis tamen aliam mavult dispositionem, assumere licet loco Parasceves, Psal. 81: v. 2. Jubilate Deo, robori nostro: &c. Erje

503 sic Exordium Exod. 15: v. 2. Dominus (1) fortitudo mea (2)
& canticum, (3) & factus est mibi in salutem.

Convenit in textu cum (1) Jehovah robur meum, &
scutum meum, cum (3) in ipso confidit cor meum, adjuvorū
cum (2) ut letetur cor meum, & canto meo confitebor illi.
Confer Conc. 3 eucharist. ad d. 5 Febr. A:o 1701. de Victo-
ria Narvengi.

Concio II.

PARASC. i Chron. Cap. ult. v. 10. Benedictus tu Dominus
Deus v. 12. tu dominans in omnia, & in manu tua vir-
tus & fortitudo; & in manu tua magnificare & confortare
omnia. v. 13. Et nunc Deus noster, confitemur tibi, & lauda-
mus nomen gloriae tue. Quemadmodum David in univer-
sitate comitiali v. 1, & Cap. præced. v. 1. subditos suos in Dei
laudes præundo excitavit, istis plurimisque verbis aliis
sic & Rex noster clementissimus, incomparabili pietate, inter
Reges totius Universi gloriosus, omnes ac singulos regno-
rum suorum incolas, solenni hoc gratiarum die, mandatii
Regii, textibus sacris, exemploque summo, ad Dei Omni-
potentis celebrationem ducit & hortatur. Non satis fuit
Davidi v. 11. adscribere DEO, cum maiestate potentiam Di-
vinam, sed hanc quoque verbis jam allatis iterum laudat:
v. 12. tu råder öfver all ting. Conf. Dan. 4: 31, 32. I tine
Hand står Kraft och Macht, brachium hominis, etiam
potentissimi est carneum. 2 Chron. 32: 8. manus dissolutæ,
Jer. 6: 24. remissæ, Heb. 12: v. 12. DEO vero est brachium cum
virtute, fortis est manus ejus, & exaltata est dextra ejus.
Psal. 89: v. 14. Ideo vocatur manus Ejus potens. Ps. 136: v. 12
valida, Exod. 6: v. 1. robusta, Exod. 32: 11. fortissima, Deut. 3: v.
24. Till at göra stor och starkt conf. i Sam. 2: v. 7, 8, ideo
que

904.
170

que attendendum monitum Apostoli i Pet. 5: v. 6. Pergit David: Nu wår Gud wij tache tig h.e. Essentiæ Tuæ, & operum Tuorū magnitudinem confitendo agnoscimus, i Reg. 8: v. 35. Rom. 15: v. 9. Och priſe tina Hårlighet Namin: Quicquid unquam glorioſi de Te cogitare vel efferri possumus, fiet id omne in Sanctissimi & tremendi nominis Tui laudem: Psal. 145: 1 — 10. &c. Hisce ſimilibusq; meditationibus p̄tis, continuabimus hodie Omnipotentia & gratia Divinæ, in pace conceſſa, celebrationem:

TEX T U S. Psalm. 62. v. 12.

EXORD. Hiob. 12: v. 16, Han (Herrn v. 9.) är stark och går ther igenom. Hebr. cum ipso est robur & sapientia. Variis modis & exemplis, Dei potentiam in hoc capite extollit v. 10, 14, 15, 17. seqq. Duo autem in primum allegatis verbis DEO tribuit, (α) Robur: eadem hic vox jy Ots, quæ in textu nostro, notatque h. l. esseſtiale DEi attributum, potentiam ejus infinitam, qua omnia facere potest quæ vult, Psal. 115: v. 3, 4. Gud then stark Ela. 10: v. 21. Et quia populo suo Israelitico, potentiam suam in primis revelavit, inque illius defensionem ac liberationem innumera dedit summæ ſuæ potentiaæ documenta; vocatur then mächtige i Jacob Gen. 49: v. 24. Then mächtige i Israel Ela. 1: v. 24. (β) Sapientiam Hebr. vocab. תְּחִזֵּה thuschiah, variis obnoxium est Auctorum interpretamentis: originem ejus respiciunt illi, qui effentia vel existentia notionem hic tantum urgunt. Sed nec illam negligimus, cum de Deo loquentes, sapientiam Dei solidam & stabilem hac voce indicamus. Sic loquitur æternus Dei Filius, Prov. 8: v. 14. mihi est consilium & Thuschiah h. e. ſolida sapientia, ego sum intelligentia, mibi est fortitudo. De Deo ait Prophetæ: Elaj. 28: v. 29. Jebovah Zebaoth — mirificans consilium, magnificans Thuschiah,

95. h. ē. sapientiam. Suspici ergo vult Jobus in Deo, immensam Ejus potentiam, & sapientiam infinitam: Psal. 147: v. 5. Verum quia homines securi & mundani, sēpe de Deiprovidentia contemtim loqvuntur vel cogitant, addit Jobus: *Ipsius est errans & errare faciens*: tantum abest, ut quidquam sine ejus potentia & sapientia fiat, ut neque illa quæ inverso ordine fieri nobis videantur sine ejus permissione eveniant. Thren. 3: v. 37, 38. Nullatenus vero Deus sanctissimus, erroris vel seductionis alicujus auctor est, Job. 4: v. 17, & 15: v. 15. Psal. 5: v. 4. Sed certis limitibus, diaboli & hominum nequitiam circumseptam tenet, inque admiranda eventuum malorum ad bonum finem directione, potentiam ac sapientiam suam ostendit. Ita sub Ejus potestate sunt errans & seducens. couf. 2 Thess. 2: v. 8 — 12. In septenni hoc bello, miris modis vicibusque multis, potentiam suam DEus in nostri auxilium exercuit. *Fuit robur salutis nostræ*, Psal. 140. v. 8. Sapientiam quoque ostendit in promovenda pace, supra spem nostram, & præter intentionem aliorum, non est — consilium contra Zehovam: Prov. 21: v. 30. Conf. Dan. 2: v. 20, 21. Et ad b. l. Disposit. Homilet. A: o 1706. d. 9 Martii. Miremur Divinam potentiam & sapientiam, quod Quem ab initio seduxit perversorum malitia, ut bellum injustum nobis inferret, non passæ sint porro seduci. O si etiam à gravissimi erroris periculo damnoque liberaretur! Annon etiam respiicit DEus animam & cogitet cogitationes, ut non in perpetuum repellat à se repulsum? 2 Sam. 14: v. 14. Audivimus confessionem Davidis, 1 Chron. cap. ult. & testimonium Jobi de Divina potentia, audiamus nunc ex textu.

Effatum ipsum DEi de DEi potentia.

VOTUM. Eph. 1: v. 17, 18, 19.

Spem suam in Deum egregiè Psal. 62: declarat David

v. 2, 3.

v. 2, 3, 6, 7, 8. aliosque ut in Eum sperent, hortatur v. 9. va-
nis deinde rejectis fiducia^e folcris, v. 10, 11. immotum ostendit ejus fundamentum, *Divinam* videlicet, potentiam, provoca-
cando ad effatum *Divinum* de eadem. Est a. illud

1. *Valde emphaticum*, ratione (1) modi loquendi, non
enim simpliciter dicitur: *Deus locutus est*: *Ego sum potens*,
ut Deut. 32: v. 39. neque sic: *mibi est fortitudo* ut Prov. 8:
v. 14. Sed ita: *Deus locutus est*, quod *Deo* sit robur. Qui
modus loquendi, cum *Dominus de Domino* loquatur, pia
observatione docet, quod plures quam una sint in Divini-
tate personæ, conf. Gen. 35: v. 1. Exod. 33: v. 19. & 34: v. 5, 6.
(ubi prædicans non est Moses, sed ipse Jehovah, ut patet
ex Num. 14: v. 17, 18.) NB. Amos. 6: v. 8. Zach. 10: v. 12. (2)
Emphaticæ & magnificæ occurunt ejusmodi locutiones de
Divina potentia, Gen. 17: v. 1. *Ego Deus Omnipotens*. conf.
Esa. 14: 27. & 40: v. 26, 28. Jer. 32: v. 19, 27. &c. (3) Ita tri-
buit Deus sibi robur, ut merito ille solus robustus habeatur,
per invictam & irresistibilem suam potentiam, Psal. 89:
v. 9. Quod Judæorum etiam docti ad h. l. observant. Inde
adpellatur *solus potens*, 1 Tim. 6: 15. & Jud. v. 4. *Solus Domi-
nator Deus*. Eo etiam sensu dicit Prov. 8: 14. *Mibi est sapi-
entia*, ut jure vocetur *solus sapiens*, Rom. 16: v. 27. 1 Tim. 1,
v. 17. Ita tribuitur Deo vita Joh. 5: v. 26. ut dicatur *solus*
babere immortalitatem, 1 Tim. 6: 16. Ita *sanc tus* est Esa. 6: 3:
ut *solus sanctus* appelletur, Apoc. 15: v. 4. &c.

II. In se certissimum: quod patet (1) ex eo quod sit
effatum ipsius Dei. Conf. Num. 23: v. 19. & Sa. 15: 29. Psal. 33:
v. 4. 2 Tim. 2: 13. Tit. 1: v. 2. (2) Ex ipsa phrasim: *Hic ha-
ceret est Ord talat*. Heb. *Semel locutus est Dominus*: h. c.
certo & irrevocabiliter locutus est, sic Psal. 89: v. 36. *Semel*
juravi per sanctitatem meam, h. c. immota fide servabo pro-

907 missa, v. 34, 35. Quo sensu Joh. 9: v. 25. *Unum novi*, h. e. certo & indubitate novi, h. m. ~~certitudinem~~ certitudinem & perfectionem rei ostendit, Heb. 9: v. 26, & 10. v. 10. 1 Pet. 3: v. 18, 20. Jud. v. 3. &c. (3) ex sermone, quem David respicit. Quanquam hoc Dei effatum, aucta ~~taepe~~ verbis, & multis operibus Divinis Davidi innotuit, non improbabile tamen est, cum ille h. l. opponat, tum mani aliorum spei v. 10, 11. tum hostium suorum furori, v. 3, 4, 5. eum etiam insigni cum fiducia respicere ad firmissimum illum Dei sermonem, per Nathanem 2 Sam. 7: traditum; ibi quippe multiplex potentia Dei opus occurrit, in liberatione populi sui ex Aegypto v. 6. in ejus conservatione v. 7, 10. in Davidis exaltatione v. 8, 9. in æterni regni Christi erectione & confirmatione, v. 12, 13, 16. ibi quoque locutus est *Dominus de Domino* v. 11. ut in textu nostro. Ad istud promissum collimat & semel, Ps. 89: v. 36. & per totum Psalmum Dei veritatem & potentiam laudat; Conf. v. 2, 3, 8, 9, 14, 18, 19, 22. Adeundeu locum oculum intendit Propheta, Esa. 55: v. 3. necton Apostolus. Act. 13: v. 34. estque redemptio generis humani insigne potentia Divina opus, Luc. 1: v. 32, 37. Ephes. 1: v. 19 - 22.

III. *Devote excipiendum: Thet hafwer jag ofta hörde;* שְׁמַע בָּשָׂרִים וְתִשְׁתַּחַת *bis illud audivi: bis pro aliquoties. Quod Deus semel & constanter promisit, id sape mecum repeto, meditor, & cor meum hac promissione Divina confirmo. Ponitur numerus certus pro copioso non numerato, sic Job: 39: v. 38. semel locutus sum & non respondebo, שְׁתַּיְמֵן imo bis, h. e. sape, conf. v. 37. sed non addam. Idem vocab. de multis exponentum, Esa. 47. v. 9. & 51: v. 19. Amos 4. v. 8. usurpatur quoque duplum pro multo, ac eo quod plus satis est Esa. 40: v. 2. & 61: v. 7. Jerem. 6: v. 18. Zach. 9: v. 12. Apoc. 18: v. 6. vid. Glass. Rhet. Sacr. pag. 450. Quemadmodum istud:*

istud: *semel Deus locutus est*, terulimus ad promissionem Divinam 2 Sam. 7: descriptam, ita in eodem capite v. 18. usq; ad finem, notavit Spir. Sanctus quam attenta *auditione*, & meditatione venerabunda, illam exceperit David. v. 22. *Non est Deus præter Te*, juxta omne quod audivimus auribus nostris. v. 27. *Tu Deus Iraelis revelasti auri servi Tui.*

USUS DIDASC: Initium primi Symboli: *Credo in Deum, Patrem Omnipotentem*, est palmarium veræ religionis caput: si enim Deus non esset Creator cœli & terra, rerumque omnium quæ in iis sunt, nec Deus esset, nec ab hominibus coleretur, coh. Jer. 10: 11, 12. & Commentatores in Gen. 1: v. 1. Itaq; cum de objecto fidei immediate salvifico, gratia videlicet Dei, meritoque Christi agimus, cavendum nemimia abstractione vel præciseitate, dependentiam nostram à Creatore seponamus, conf. Psal. 124: v. 8. Etiam moribundi cum solatio omnipotentiam Creatoris meditentur. Rom. 4: 17, 20, 2 Cor. 1: 8, 9, 10. Discantque suspirare: *an-non desideres opus minuum Tuarum?* Hiob, 14: v. 15. Sic progreditur Catechesis Apostolica, ab articulo creationis ad reliquos, Act. 14: v. 15, 16, 17. & 17: v. 24, — 29. Rom. 1: v. 19, 20. &c. Et in proemio Evangelicæ Historiæ, probatur Divinitas Christi à potestate creandi. Joh. 1: v. 2, 3. conf: Joh. 5: v. 17, 19. Col. 1. v. 16, 17.

ELENCH T: contra impiam Atheorum & Pseudopoliticorum opinionem, qua humanae calliditati & munidanis viribus sive foederibus, omnia tribuunt. Pater ex collatione textus nostri cum Psalm. 62: v. 10, 11. quod illis maxime sit oppositum h. l. divinum hoc effatum. Est autem summè deprehendenda SACRAE REGIÆ MAJESTATIS, Regis nostri clementissimi pietas, & admiranda in Deum fiducia, cuius suavissimum, inter longe plura, documentum habemus in

in textibus à Sacra Regia Majestate ordinatis: non in illis modo, quibus gratiam & potentiam DEI post victorias & successus bellicos celebrari vult; quales sunt hodierni, nec non illi primi Anno 1700. ex 1 Sam. 14: v. 6. Psalm. 21: v. 8, — 14. Exod. 15: v. 1, — 7. Et nuperimi Anno 1706. ex Psalm. 54 v. 6 — 9. NB. Dan. 2: v. 20, 21. ac reliqui intermedii: sed & in illis destinatis anniversariis precum & pœnitentia solennitatibus, E. G. Anno 1701. 2 Chro. 14: v. II. & 32. v. 7, 8. Anno 1702. Deut. 20: v. 3, 4. Isa. 26: v. 11, 12. Anno 1703. Jer. 3: v. 23. Sep. 19: 21. Anno 1704. Jos. 1: v. 9. 2 Chro. 25: v. 8. Psalm. 9: v. 2 — 5. Syr. 2: v. 11 — 13. Anno 1705. Deut. 32: v. 39. Psalm. 18: v. 40, 41, 48 — 51. Jer. 17: v. 7, 8. Anno 1706. Psalm. 3: v. 7, 8, 9. Isa. 33: v. 2. &c.

EPA NORT H: Efficacissimum contra quævis genera peccatorū, ex justitia & potentia divina petendū est argumentum, adeo ut qui hanc contemnerunt, superbiæ pœnam subire merito coacti sint, conf. Exod. 5: v. 2. cum Exod. 14: v. 28. & 15: v. 4. 2 Reg. 18: v. 35. cum Cap. 19: v. 35. Ezech. 28 v. 2. cum v. 7, 8. Dan. 3: 15. quis ille Deus? cum Dan. 4: v. 30. Act. 12: v. 21, 22. cum v. 23.

PÆDEU T: In verum Dei timorem. Num me non timebitus? inquit Deus Jer. 5: v. 22. Enumerat mox potentia sua opera, eorumque contemtores redarguit v. 24. vid. Fascic. p. 160. & seqq. Nomine autem piorum respondet Prophet. Quis non timuerit Te Rex gentium? &c. Jer. 10: 6, 7. Conf. Isa. 40: v. 10, 12, 15, 17, 22, 23. Discamus ante omnia attentionem in audiendo verbo Divino, de Ejus potentia, & attributis aliis, Isa. 1: v. 19, 20. Iac. 1: v. 19, 20, 21, 22. Qui habet aurem ad audiendum, audiat. Matth. 11: v. 15. Quod ex ore Christi octies notarunt Evangelistæ, ac septies repetitur A. poc. 2 & 3 capp. qui aurem habet, audiat, quid Spiritus di-

eat Ecclesiis: & vice octava additut Apoc. 13: 9. Si quis habet aurem, audiat: h. e. cui Deus illuminatum ex verbo suo dedit intellectum, ut illud cum fructu audire possit. Act. 16: 14. Eph. 1: 17, 18. is eo attentius id ipsum audiat, Marc. 4: 24. Luc. 9: 49.

173

CONSOLAT: Copiosissime hic diduci potest ex consideratione potentiae Divinae, conf. Esa. 10: 13, & 41: 10, II. & 45: 17, 18. NB. Esa. 45: 24. Vere in Domino, dicit (lingua confitens v. 23) sunt mibi justitia & fortitudo.

Concio III.

PARASC: Jac. 3: 18. ubi notand. (1) quid promittitur: Rättfärdigheten Frucht. Commendavit Apostolus v. 12. sapientiam cœlestem, ex donis pacem promoventibus, addit v. 18. etiam fructum. Justitiam vero intelligit non eam solum cui nos operam dare debemus, Matth. 7: 12. Act. 10: 35. sed & illam imprimis, quam Christus nobis acquisivit, & per fidem nobis conferunt, Jer. 23: 5, 6. Rom. 3: 21, 22. I Cor. 1: 30. quæ non est sine fructu, Esa. 61: 3. Phil. 1: 11. In hac vita, pax, gaudium & conscientia tranquillitas, Psal. 97: 11. Rom. 14: 17. Eph. 5: 9. Heb. 12: 11. & post hanc, æterna felicitas & beatitudo, Rom. 6: 22, 23. (2) Quomodo datur: Warder sådd i Frid/Simile desumtum est à semine fœundo & fructifico, Hos. 10: 12. magno enim cum incremento Matth. 5: 20 jam laudatus fructus in tranquillitate dabitur, Gal. 5: 22. conf. Esa. 32: 17, 18. (3) Quibus datur: Them somt Frid hålla / θις ποιεῖσθαι εἰρήνην, facientibus pacem, vocantur ἐργαστοῦσι, Matth. 5: 9. qui inter te servant pacem, Eph. 4: 3. Marc. 9: 50. pacem colite inter vos invitem; vel amissam iterum consequi student 2 Tim. 2: 22. persequere pacem, quasi teram capiendam, conf. Matth. 5: 23 – 25. vel illam inter

B

alios

911
aliis litigantes redintegrare student, Prov. 12: 20. The som
till Fr̄jd råda / the skola glädia sig theraf.

TEXTUS. Rom. 12. v. 18.

EXORD. Prov. 16: 7. Insigne hocce dictum docet (1)
Quod homines primo cum Deo pacem querant. (2) Quod de-
inde pacem cum hominibus à Deo sperent. vid. de utroq; pro-
lise in Falcic. Homilet. pag. 311 — 315.

In Textu nostro Apostolico, habemus studium pacis I.
Serip commendatum, II. Notanter limitatum. III. Iucunde di-
latatum.

Tractavit Apostolus in aurea ejus epistola parte pri-
ori, fidei dogmata. Incipit cap. 12. monita tradere de sectan-
dis virtutibus Christianis: inque illis vigesimo, ut nonnul-
li numerant, loco, pacis studium. Ubi not.

I. Mandatum ipsum: exprimitur autem illud uno ver-
bo ἐργεύεσθαι, hafwer Fr̄jd: Est autem ἐργεύειν amplissimæ
significationis, omnigenum pacis studium & bona comple-
ctens, videlicet in pace vivere, in pace agere, pace frui,
pacem colere: etiam apud autores profanos, pro pacare,
in pace continere, &c. In sacris usurpatum de pacis stu-
dio, inter eos qui in eadem degunt societate, ut Marc. 9: 50.
ἐργεύετε ἐν ἀληθοῖς, 2 Cor. 13: 11. Τὸν δὲ Φρεγεῖν, ἐργεύειν, add:
Job. 5: 24. Syr. 44: 6. tum de pace, cum aliis quibuslibet
servanda, ut h. l. cum omnibus hominibus, add. 1 Reg. 22: 45.
Job. 5: v. 2. 1 Macc. 6: 60. Notabilis est locus 1 Thess. 5: 13.
Urgent nonnulli Critorum, retinendam esse lectionem
ἐν εὐαγγ̄οῖς, in vobis ipsis. Verum quia alii codices habent
ἐν αὐτοῖς, in eis, sive inter illos, quod sequuntur versiones
receptissimæ, ita ex collatione v. 12, ubi agitur de ministris
Ecclesiarum, hic commodissimus erit sensus, non debere mini-
stros iuriis, litibus & contentionibus vexari, sed quamvis
argue-

arguant & reprehendant, non tantum ferre aequo animo, sed & amicissime cum illis vivere. vid. B. D. Calovius, & D. Crocius ad h. l.

918

174

II. MANDATI LIMITATIO: quæ hic duplex ponitur, (a) Qui inofficitur. Conditio hæc non respicit antecedens, v. 17. illud enim semper in nostra potestate erit, providere honesta coram omnibus hominibus, 2 Cor. 8: v. 21. Sed quod lequitur, de pace cum omnibus colenda, non semper nobis datum est. Si enim de pietate & veritate agitur, illæ magis nobis cordi sunt, quam propria tranquillitas. Zach. 8: 16. præponitur veritas paci, & eodem sensu jubemus Eph. 4: 15 ἀληθευετε ἐν ἀγάπῃ: quod adeo necessariū est, ut nonnemo ex adversariis qui tamen studio concordiaꝝ inter nos Luthe-rano-Evangelicos & Calvinianos inclarescere volebat, ad h. l. ita annotarit: Non vult nos tacere aut dissimulare pacis causa, si veritatem ab impiis proscindi audiamus, vel Deum offendì, proximum ledì, Ecclesiam & rempublicam turbari, tunc enim coarguendi sunt, etiam si sequantur lites. Sic enim non nisi bona cum conscientia, ad Dei gloriam, & Ecclesiæ ædificationem pax servanda est. 2 Cor. 6: 14. Gal. 5: 10, 12. (b) Så mycket som till eder står. Est altera limitatio, τὸ εἰς υμῶν, pro τῷ τὸ εἰς υμῶν, quantum in vobis est. Tum quod pacem nullatenus turbemus, neve ullam præbeamus discordiaꝝ occasionem. P̄sal. 120: 7. Rom. 14: 10. tum quod, si res nobis fuerit cum contentionum cupidis, quævis honesta pacis & concordiaꝝ media studiosè queramus, P̄sal. 34: 15. 1. Cor. 6: 6. Si non adeo crassa sit quorundam malitia, & perversi illorum mores, ut nullam admittant pacem, Rom. 3: 13 — 17. Nihil tamen pio pacis desiderio intentatum relinquamus; quod mox docetur Rom. 12: 19, 20, 21.

III.

913. III. MANDATUM DILATATUM: Med alla Men-
nistor. Non modo cum fidelibus v. 16. sed & cum aliis
quibusvis, etiam infidelibus, Psal. 120: 5, 6, 7. Jer. 27: 7. Matth.
5: 44 — 48. Heb. 12: 14. *Pacem persequimini cum omnibus, &*
sancimoniam, sine qua nemo videbit Deum.

U S U S huc pertinentes, prolixè monstrati sunt in Fa-
sciculo Homilet. pag. 313. & 314.

In singulis concionibus excitandi sunt Auditores, piis mo-
nitis & Scriptura S:æ dictis, in sanctam latitiam pro pace hac
Polono-Saxonica, toto corde hoc Dei beneficium celebrantes;
utq; illud eò majus esse agnoscamus, quo gravius haecenus fuit
belli onus; Augebit quoque pium hocce gaudium, immensa DEI
bonitas, quæ SACRAM MAJESTATEM Regis nostri clemen-
tissimi, in tot belli periculis servavit, ab exercitu Regio mor-
bos contagiosos abarcuit, strenuos & felices bellii Duces dedit,
exopeatam victoriarum seriem benignissime armis Regis con-
cessit, &c. Hoc proinde die sacro ac semper pro REGE, pro Eccle-
sia, pro patria, pro pace perenni, &c. preces devotas ad Deum
fundamus. Exaudiat nos propter Dominum no-

strum JESUM CHRISTUM! Amen.

